
CENTAR ZA FILM SC , YU - 41000 ZAGREB , SAVSKA 25

telefoni: (041) 276 626 , 278 611 / 123

program 21

godina 1986

u suradnji: "MARJAN FILM" - split
KINO SC - zagreb

I V A N M A R T I N A C

premijera filma: " KUĆA NA PIJESKU "

petak, 16. svibnja 1986.

u 20³⁰ sati PAZI !!!

PAZI !!! VELIKA DVORANA KINA SC, savska 25

razgovor,

u 22 sata

DVORANA MM, savska 25

(...) Naime, ja se držim one Ejzenštajnovne tvrdnje da je forma zapravo kvaliteta sadržaja, a to znači da elemente sadržaja uspostavljam samo stoga što je nemoguće raditi potpuno apstraktne filmove (to su i dokazali filmski eksperimenti dvadesetih godina). Hoću da kažem da je svaki film, pa i ovaj moj, zanimljiv prije svega s obzirom na način na koji se ispoljava sveza između kamere i onoga što je ispred nje.

Ima tu još jedan neuobičajen detalj na koji bih htio skrenuti pažnju - ovaj film će biti posvećen dvama velikim filmovima: "Misi za Siouxe iz Dakote" (1964) Amerikanca Brucea Bailliea i "Zrcalu" (1975) Rusa Andreja Arsenijeviča Tarkovskog. Ja sam, recimo, bio zapanjen saznanjem da filmadžije nemaju običaj na svoje "špice" stavljati posvete, što može biti i znak stanovite njihove nezrelosti; u literaturi je takva "institucija" sasvim uobičajena i predstavlja svojevrsnu, već i na prvi pogled jasnu, legitimaciju onoga koji piše. Čovjek iz navedene posvete može izvući niz konotacija, od kojih je najmanje važno to što je jedan Rus, a drugi Amerikanac - bitnije mi se čini to što je jedan (Baillie) gotovo potpuno nepoznat čak i boljim poznavateljima filma, a drugi svjetski razglašen, što je prvi film kratkog, a drugi dugog metra, što su obojica tzv. disidenti: Tarkovski na onaj uobičajen način, a Baillie na način primjereniji američkim prilikama.

Da pojasnim to s Bailliem: u razgovoru s britanskim

avangardistom Malcolmom Le Griceom i direktorom njujorškog filmskog centra "Millennium" Howardom Guttenplanom u Splitu saznao sam da je taj sjajni autor, star 50 godina, intelektualac - spava pod mostovima. Očito je riječ o najautentičnijem mogućem disidentstvu ! (...)

(...) Znam što hoćeš reći kad kažeš da je ovo što sam dosad radio u stanovitom smislu bio "ekskluzivan" posao, dok je ovo sada izlazak pred širi auditorij, u kina. Ali, iz te činjenice ne izvlačim neke osobito značajne zaključke. I sam ćeš se sigurno suglasiti s tim da je ovo s filmom "kratkog metra" - to, naime, da se on pravi za komisije, festivalske žirije ili jedan takav usputni medij kao što je televizija, a ne za kino - apsurdna situacija. Ali, što se tiče odgovornosti koju osjećam sad kad sam dobio dugi film, ona je ista onakva kao kad snimam kratki. (...)

(...) A htio bih da se pojasni i moj odnos prema toj famoznoj "publici". Svijet se danas toliko zapetljao u neka svoja proturječja iz kojih se najčešće pokušava izvući pomoću laži; i ako me išta iritira u javnom životu - u kulturi ili drugdje - onda je upravo ta ogromna količina laži. Jedna od tih laži je i ta o "neraskidivoj vezi" umjetnika s njegovom publikom; autor (ako je istinski stvaralac) nikad ne radi svoje djelo "za publiku" - on radi najbolje što može. Naravno, meni bi bilo drago kad bi što više ljudi htjelo vidjeti moj film, ali bit će mi dovoljno da - poslije kratkog vremena, kad steknem distancu - ustanovim da sam časno obavio svoj posao. Pri tom svi ti rekordi u prodanim ulaznicama, na koje se danas mnogi nestvaraoci toliko pozivaju, meni ne znači ništa. (...)

.....

"Nedjeljna Dalmacija", 5. veljače 1984. godine - strana 16,
Joško Celan

slijedeći program:

T O M I S L A V K O B I A (1931-1969)

program filmova